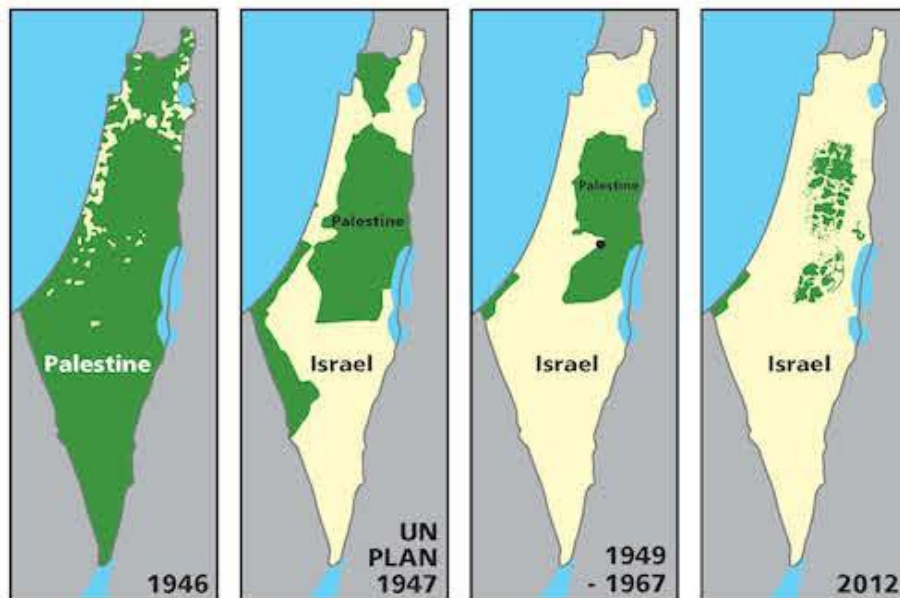

Context Ein Bustan - mei 2014

Let's take a lesson from the Torah, "V'ahavta L'reacha Kamocha," love your fellow as you love yourself. It is easy to love those who look and think like you, the challenge the Torah lays at our feet is to love those who think and dress differently from us. Recognize that he, too is our fellow and they too are our brothers. As always, the old adage applies: "United we stand, divided we fall."

Rabbi Lazer Gurkow is de spirituele leider van de Beth Tefilah congregatie in London, Ontario.

DISAPPEARING PALESTINE

**5 Million Palestinians are classified
as refugees by the UN**

Sponsored by the Palestine Awareness Coalition
palestineawarenesscoalition.wordpress.com

Context Archief Ein Bustan

De serie "Context Midden-Oosten" hoort bij de Nieuwsbrief over de Arabisch-Joodse vrije kleuterschool *Ein Bustan*, die de Werkgroep Ein Bustan in Nederland twee maal per jaar uitgeeft. De artikelen zijn bedoeld om iets van de context te begrijpen waarin Ein Bustan is ontstaan en werkt. Vanaf nummer 1-2014 worden de context-artikelen naast de Nieuwsbrief rondgestuurd, en niet meer erin. Dat maakt het mogelijk om beide eventueel gescheiden door te sturen. De context-artikelen die in de afgelopen 8 jaar in de Nieuwsbrief zijn verschenen kunt U nalezen in ons archief, waarvoor Antrovista de ruimte bood. Zie: http://www.antrovista.com/?pag_id=38

Het Midden-Oosten is een bruisend vat vol potentiële en reële brandhaarden, waarin allerlei partijen in een machtspeel verwickeld zijn. Ook in het afgelopen halfjaar gebeurde er veel. De vredesbesprekingen tussen Israël en de Palestijnen zijn in april vastgelopen, zoals te verwachten was. De burgeroorlog in Syrië gaat op meerdere fronten door. In Egypte heeft het leger de macht weer overgenomen. In Turkije zijn steeds nieuwe rellen door het autoritaire beleid van Erdogan. Hieronder een greep uit de vele ontwikkelingen.

Vredesbesprekingen Israël en Palestijnen

Eind april liep de periode van negen maanden af waarin een raamwerk voor een vredesplan gemaakt zou moeten zijn. John Kerry, minister van buitenlandse zaken van de USA, heeft veel tijd geïnvesteerd in de onderhandelingen. De termijn verliep zonder enige overeenkomsten op de belangrijke punten. Dat hing al in de lucht. De belangen en visies liggen ver uit elkaar. Nadat Israël weigerde de laatste groep gevangenen vrij te laten zoals was afgesproken, meldden de Palestijnen zich bij een aantal organisaties van de VN aan. Waarschijnlijk vooral om Israël onder druk te zetten, want de betreffende organisaties geven geen instrument om tegen Israël op te treden. Zij hebben vooral betrekking op de interne handhaving van de mensenrechten in Palestina zelf.

Regering Gaza en de Westoever

Een andere stap die de Palestijnen maakten is de hereniging van Gaza en de Westoever. Gaza wordt door Hamas geregeerd, de Westoever door Fatah. Jarenlang waren die elkaars rivalen. Nu is er toenadering gevonden, die ertoe moet leiden dat er een gemeenschappelijk bestuur komt.

Op 2 juni werd de nieuwe regering aangesteld onder leiding van premier Rami Hamdallah. Deze bestaat uit technische mensen die geen speciale band hebben met Fatah of Hamas. Het is de bedoeling om over een half jaar

verkiezingen te organiseren voor een nieuwe president en parlement.

Internationaal werd de nieuwe regering positief ontvangen. De EU, de US, de VN, Duitsland en China verwelkomden de nieuwe regering, zolang die Israël erkend, een twee-staten oplossing nastreeft en geweld afzweert. Dat doet deze regering ook.

Toch zijn er nog allerlei heikele punten niet opgelost. Hamas heeft zijn programma niet losgelaten, waarin Israël niet erkend wordt. De gewapende eenheden van PLO en Hamas worden niet opgelost, etc. De nieuwe regering zal het niet makkelijk krijgen.

Israël maakt dankbaar gebruik van die gelegenheid om de vredesbesprekingen verder te blokkeren. Zolang de twee samenwerken worden besprekingen niet voortgezet volgens premier Netanyahu. Interessant, want Israël ondersteunde indertijd de verkiezingen waaraan Hamas deelnam. Daarna gebruikte Israël de scheiding al vele jaren als argument om geen vredesbesprekingen aan te gaan. Men zei niet te weten met wie men moest onderhandelen. Nu bezint Israel zich op strafmaatregelen. De eerste werd begin juni bekend gemaakt: er worden nog eens 1500 + 1800 woningen voor Joodse kolonisten gebouwd. Deze aankondiging riep ergernis op in de VS, de EU en Duitsland.

.

Vragen vredesbesprekingen

Enkele belangrijke gesprekspunten zijn:

- *Beeld van de grenzen.* - De Palestijnen houden vast aan de grens zoals die voor de oorlog van 1967 was, en die ook zo door de internationale gemeenschap wordt erkend. Israël is steeds onduidelijk over de grenzen, en heeft drang tot annexatie van Palestijnse gebieden op de Westoever van de Jordaan
- *Jeruzalem.* - Israël wil heel Jeruzalem als hoofdstad. De Palestijnen claimen het oostelijke deel van Jeruzalem als hoofdstad, dat volgens de 1967 grens Palestijns gebied is. Door allerlei woningprojecten waar bijna uitsluitend Joodse bewoners, instellingen en bedrijven van profiteren, wordt Oost-Jeruzalem langzaam afgesneden van de rest van Palestina, en gevuld met Joodse kolonisten.
- *Nederzettingen* - Inmiddels wonen er een half miljoen Joodse kolonisten in de Palestijnse bezette gebieden. Zij breiden zich snel uit en worden daarin vol gefinancierd en gefaciliteerd door de overheid en het leger. Deze ontwikkeling scheidt veel spanningen en irritaties, ook bij Israels bondgenoten, de US en Europa. De Westoever is verdeeld in drie gebieden, waarvan het grootste deel – 60% - onder Israëlijs bestuur valt. Daar worden ook de meeste kolonies gebouwd. Er gaan in Israël steeds meer stemmen op om die gebieden unilateraal te annexeren. Een zelfstandige Palestijnse staat is daarmee onmogelijk geworden.
- *Recht op terugkeer van vluchtelingen.* - Tijdens de oorlog die tot de oprichting van Israël leidde, werden 700.000 Palestijnen doelgericht verdreven. Vele dorpen en steden zijn vernietigd. Zij en hun

nakomelingen leven in vluchtelingenkampen in de omliggende landen. Israël wil hen niet terug laten keren. De VN schat het aantal Palestijnse vluchtelingen op 5 miljoen.

- *Erkenning van Israël als Joodse staat.* - Palestina weigert dat, o.a. omdat dat betekent dat ten eerste de vluchtelingen geen kans meer hebben terug te keren, en omdat de Palestijnen in Israël daardoor tweede-rangs burgers blijven. Over de consequenties van de kwalificatie "Joodse staat" is in eerdere artikelen meermaals geschreven.

Alles bij elkaar ziet het er niet goed uit. De twee partijen liggen erg ver uit elkaar. Hoewel de USA Israël vergaand tegemoet komt, zijn er vele Joodse Israëliërs die menen dat ze tekort komen in de voorstellen. John Kerry wil de moed niet opgeven, maar laat eerst een pauze tot bezinning in. Binnen de Israëlische regering is ook een strijd gaande, vooral tussen minister Livni die verantwoordelijk is voor de onderhandelingen, en kolonisten-minister Bennet van economische zaken. De laatste roept dringend op tot eenzijdige annexatie van grote delen van de Westoever. Hij krijgt steeds meer steun daarvoor. Minister van financiën Lapid wil dat de bouw van nederzettingen en infrastructuur daarvoor juist stopt. De investeringen zouden aan Palestina ten goede komen wanneer er twee staten komen. Hij wil een duidelijke kaart van Netanyahu als basis voor verdere vredesbesprekingen. Die weigert dat.

Het is moeilijk in te zien hoe deze situatie tot een bevredigende oplossing kan komen voor een concept van twee-staten. Dat zou van beide partijen grote concessies vragen. Lukt dat niet, dan zijn er verschillende opties. Zou Bennet zijn zin doorzetten, dan worden grote delen van de Westoever geannexeerd en de Joodse nederzettingen uitgebreid. Voor de Palestijnen blijft een onbestuurbaar en versnipperd vlekje land over, als een soort getto dat totaal van Israël afhankelijk is. De Palestijnse overheid zal de handdoek in de ring gooien en Israël de volle verantwoordelijkheid voor de situatie geven. Welke rechten moeten de Palestijnen dan krijgen? Wordt de hele Westoever geannexeerd, dan wordt de Palestijnse bevolking deel van Israël. Daarmee vervalt de demografische basis voor een "Joodse" staat. In beide gevallen is de kans groot dat er een geweldspiraal losbarst, waarin ook andere landen betrokken kunnen worden. Vooral gezien de instabiele toestand waarin Syrië, Irak en Egypte zich bevinden, waarin vele islamitische strijdgroepen actief zijn.

Nu er een eenheidsregering is gekomen tussen de Westbank en Gaza wordt de situatie nog ingewikkelder. Israël heeft geen troepen in Gaza, maar de strook land wordt te land, ter zee en in de lucht omsingeld en afgesloten. In de Westbank heerst het Israëlische leger die de Joodse kolonisten beschermt. De onderhandelingen zouden nu dan ook Gaza moeten omvatten. In totaal wonen er 4.5 miljoen Palestijnen in Gaza en de Westbank. Hoe kunnen deze mensen een menswaardig bestaan krijgen en hun basisrechten gegarandeerd worden, in welk rechtssysteem dan ook?

De bezetting

Over de bezetting van de Westoever is al veel geschreven in de Nieuwsbrieven in de afgelopen jaren. Het onrecht, de vernederingen en het geweld zijn een gegeven waarmee de bewoners dagelijks moeten omgaan. Er zijn een aantal organisaties die proberen te helpen, en informatie te geven over wat er gebeurt. Een hulp daarbij is dat cameras en mobiele telefoons worden verspreid, waarmee betrokkenen direct kunnen registreren. Daardoor komen wandaden en misstanden aan het licht, die voorheen niet bewezen konden worden. Op 15 mei werd met een beveiligings-camera vastgelegd hoe twee Palestijnse jongens Thahr (15) en Nuwara (16) werden doodgeschoten door het leger, hoewel zij geen bedreiging vormden. Zij demonstreerden tijdens de Nakba-herdenking. Mensen waaronder een arts, die hen te hulp kwamen werden met rubber kogels beschoten. Israël ontkent, zegt dat de beelden gefabriceerd zijn en dat er alleen met rubberkogels is geschoten. Forensisch onderzoek met internationale waarnemers toonde echter aan dat er wel met scherp is geschoten. Human Right Watch spreekt over een oorlogsmisdaad. Defence for Children International wist de beelden van de bewakingscameras te verkrijgen en publiceerde die op hun website: <http://dci-palestine.org/>

Over de bezetting zijn inmiddels een aantal documentaires en videos gemaakt, die iedereen kan bekijken. Een voorbeeld van zo'n documentaire is door de EFA (European Free Alliance Group) gemaakt. Zie: <http://www.youtube.com/watch?v=osocIWakOp4>

Een andere film van het rode kruis laat zien hoe Israël met bulldozers noodtenten vernield van mensen die dakloos zijn geworden omdat hun huizen ook al vernield waren. In 2013 werden 124 huizen van Palestijnen vernield, de tendens is dat het er steeds meer worden. Dit in tegenstelling tot de Joodse nederzettingen die op volle kracht uitgebouwd worden.

<http://nos.nl/artikel/607275-rode-kruis-kwaad-op-israel.html>

Tot slot nog een opmerking over het lot van Palestijnse gevangenen in Israëliische gevangnissen. Vele duizenden worden gevangen gehouden, waaronder ook minderjarigen. Honderden gevangenen zitten in zogenoemde "administratieve gevangenschap", wat betekent dat er geen proces is, zij niet weten waarom ze er zitten en hoe lang. Op dit moment zijn enkele honderden gevangenen in hongerstaking tegen deze toestanden. Ook de VN heeft geprotesteerd. De organisatie Addameer ondersteunt de Palestijnse gevangenen en houdt bij wie er waar in gevangenschap zit. Gegevens daarover vindt u op hun website: <http://www.addameer.org>

Joodse kolonisten hebben privileges op allerlei gebied. Zij hebben recht op rond 400 liter water per dag, terwijl de Palestijnse bevolking met 20 liter moet uitkomen. Er zijn speciale "Jews-only" wegen met tientallen checkpoints, die de kolonies met elkaar verbinden. Bouwvergunningen worden ruimhartig aan kolonisten gegeven door Israël, de Palestijnen worden verder ingeperkt, veel van hun huizen en akkers werden vernietigd. Bij dit alles is er volle bescherming van het leger.

Israël

Israël blijft een uniek land met zijn eigen problemen spanningen. Al vaker is geschreven over de spanning tussen de kwalifikatie "Joodse staat" en het gepropageerde democratische karakter daarvan. (zie Context Archief Ein Bustan). Dit blijft een punt van spanning, dat we blijven volgen. De etnisch-nationalistische richting vindt de afgelopen jaren een groeiende steun onder de Joodse bevolking in Israël. Die spanning werkt zich uit op alle gebieden van de samenleving. Zo schreven wij de vorige keer over een proces van enkele Joodse brugers die in hun paspoort alleen de term "Israëli" wilden hebben. De rechtbank weigerde dat. Israëlis bestaan niet voor de wet. In ieder paspoort moet de etnische achtergrond worden aangegeven. Hieronder een paar actuele indrukken over dit thema.

Dienstplicht

In Israël geldt een dienstplicht van 3 jaar voor jongens en 2 jaar voor meisjes. Alle jonge mensen lopen het risico zo ook in spanningsgebieden te moeten optreden, zoals de Westbank, Gaza en Libanon. Het Arabische deel van de bevolking is niet dienstplichtig. Voor de orthodoxe Joden, de Haredi, geldt ook een uitzondering. Maar een nieuwe wet zou daar verandering in brengen. De Haredi protsteerden met honderdduizenden tegen de dienstplicht voor hen. In de nieuwe wet zijn echter vele uitzonderingen opgenomen, zodat zij evengoed een andere rechtsbasis hebben dan de rest van de Joodse bevolking. Dat geeft steeds meer spanningen.

Lobby immigranten

Al voor de tweede wereldoorlog was er een toenemende lobby in Joodse kringen voor emigratie naar Palestina. Nadat de staat Israël werd gevormd werd die druk een staatsaangelegenheid. Israël wil een Joodse staat zijn. Dat kan alleen wanneer een grote meerderheid van de bevolking Joods is. Iedere Jood in de wereld krijgt direct volledige burgerrechten zodra die voet op Israëlische bodem zet. De visie, dat het Jodendom existentieel gebonden is aan deze grond wordt zo met belastinggeld verbreid. Er zijn ook andere visies in het Jodendom, die hun identiteit niet binden aan grond, maar aan religie, cultuur of etnische kenmerken. Deze dreigen ondergeschikt te raken aan de "grond en bodem"-visie, waarin staatsmacht een hoofdrol speelt, ook bij etnische- en religieuze vragen.

De staat Israël mengt zich zo in religieuze discussies, ook in Joodse kringen buiten Israël. Er wordt veel geld vrij gemaakt om in de hele wereld deze "grond-gebonden" identiteit te propageren. Zoals al vaker uitgelegd: *Wanneer een rechtsysteem zich bindt aan etniciteit of religie, zal dat de betreffende samenleving en cultuur onherroepelijk corrumperen.* Israël is daar een sprekend voorbeeld van. Inmiddels wonen er rond 6 miljoen Joden in Israël, ongeveer evenveel als daarbuiten.

Price Tags

Zo worden wraakacties genoemd van Joodse activisten. Met name in de Westoever zijn die al jaren aan de orde van de dag. Het leger deed er niet veel aan. Maar de price tags breiden zich uit. Ook het leger werd meermaals

aangevallen, en ook in Israël worden toenemend zulke gewelddadige acties gevoerd tegen Muslims en Christenen. Daardoor is er wat meer belangstelling voor gekomen. Of dat iets gaat veranderen is de vraag.

Nakba herdenking

In Israël wordt ieder jaar uitbundig de oprichting van de staat gevierd op 14 mei. Diezelfde gebeurtenis betekent voor de niet-Joden hun Nakba (Katastrofe). In toenemende mate wordt de herdenking daarvan onderdrukt, zelfs strafbaar gesteld. Dit jaar waren er ook weer demonstraties en uiteenzettingen met het leger bij de Nakba viering. De Israëlische organisatie *Zochrot*, wat "Herdenking" betekent, wil de Nakba-herinnering in leven houden. Zij hebben een kaart gemaakt van alle Palestijnse dorpen en steden die sindsdien vernietigd zijn. Hun ideaal is dat er weer vrije wegen komen waarover je kunt reizen van Eilat naar Beiroet in Libanon, zoals vroeger het geval was. Ze organiseren reizen langs deze wegen waarbij overblijfselen van vóór 1948 worden bezocht. Zie: <http://www.zochrot.org/en>

Pausbezoek

Begin mei bezocht de Paus Jordanië, Palestina en Israël. Hij moedigde hen aan om de verdesbesprekingen tot een goed einde te brengen, en ondersteunde de rechten van het Palestijnse volk. In Israël bezocht hij ook president Peres. In juni komen Peres en de Palestijnse president Abbas bij de paus op bezoek voor een gezamenlijk gebed voor de vrede. De nieuwe paus Franciscus is een kenner van het Jodendom, en onderhield ook vroeger al goede betrekkingen met rabbis. Zo nodigde hij in Argentinië een rabbi uit voor een les over het Oude Testament op de priesteropleiding, en sprak zelf in een opleiding voor rabbis.

Tijdens zijn bezoek, in gezelschap van de leider van de orthodox christelijke kerk in Libanon, werden kerken in Israël beklad met agressieve leuzen. In een kerk in Jeruzalem werd brand gesticht.

Leiders

In november stierf oud president en legerleider *Sharon* na vele jaren in coma gelegen te hebben. In Israël een held, in Arabische landen een monster, bekend door zijn rol in de onafhankelijkheidsoorlog en in de uitmoording van Palestijnen tijdens de bezetting van Libanon. Hij organiseerde als president de aftocht van Israëlische troepen uit Gaza, uit tactische overwegingen. In ieder geval een bepalende persoon in de ontwikkeling van de staat Israël.

Olmert, een andere ex-premier van Israël werd in april tot jarenlange gevangenisstraf veroordeeld wegens corruptie, met name in bouwprojecten. Daar gaat heel veel geld om, met name ook voor de kolonies in de bezette gebieden. Hij houdt daar ex-president Mosche Katsav gezelschap, die in 2010 tot zeven jaar gevangenis werd veroordeeld, o.a. vanwege verkrachtingen.

Ook de huidige premier Netayahu en minister van buitenlandse zaken Liebermann moesten zich verantwoorden voor de rechter vanwege corruptie, maar werden vrijgesproken.

Reuven Rivlin nieuwe president.

Op 10 juni werd Reuven Rivlin tot nieuwe president van Israël gekozen. Hij

volgt de 90-jarige veteraan Simon Peres op, die net in Rome voor de vrede had gebeden met de paus en Abbas. De verkiezing liep uit op een harde strijd waarbij de kandidaten Silvan Shalom en Benyamin Ben-Eliezer afvielen wegens beschuldigingen van respectievelijk sexueel wangedrag en financiële malversaties. Rivlin is een hardliner uit de Likud Partij van Netanyahu. In 2005 was hij fel gekant tegen de terugtrekking van het leger en de nederzettingen uit Gaza. Ook is hij een fervent tegenstander van een zelfstandige Palestijnse staat. Daarover kwam hij in conflict met premier en partijgenoot Netanyahu, die hem eerst bestreed, en pas op het laatste moment steunde toen het niet anders meer kon. De president heeft geen grote macht in Israël, maar het wordt er niet vrolijker op met deze keuze.

Egypte

Egypte kent een stormachtige ontwikkeling in de afgelopen drie jaar. Nadat de legerleider Mubarak na 30 jaar werd afgezet door enorme protesten uit het volk, volgden verkiezingen, waarbij de Moslim Broederschap won. Hun leider Morsi werd de eerste gekozen president. Helaas probeerde hij daar misbruik van te maken door steeds meer macht naar zich toe te trekken en het democratische proces te verstikken. Weer volgden protesten, tot 33 miljoen mensen gingen de straat op. Het leger koos nu de zijde van de demonstranten en greep de macht. De Moslim Broederschap werd verboden, velen omgebracht of gevangen genomen, inclusief ex-president Morsi. Een voorlopige regering werd ingesteld.

Eind mei waren nieuwe presidentsverkiezingen waarvoor legerleider Al-Sisi de belangrijkste kandidaat was. De teleurstelling was groot, de deelname met 44% een dieptepunt. Sisi werd daarin met 96,9 % van de stemmen gekozen. Een nieuwe legerdictatuur kondigt zich aan. Dit keer zijn de legerleiders niet opgeleid in Rusland, zoals in de tijd van Mubarak, maar in de USA. De nieuwe leiding heeft de grenzen met Gaza weer afgesloten totdat Hamas daar niet meer regeert. Hamas was verwant aan de Moslim Broederschap.

Het is interessant dat wat begon met hoopvolle demonstraties voor democratie en mensenrechten, uitliep op chaos, geweld en uiteindelijk een ondemocratische nieuwe leiding die meer met het westen is afgestemd. Het land blijft in ellende achter. Dat concept zien we ook in Syrië en Oekraïne.... Dat is zeker geen toeval, maar deel van een langer lopende strategie vanuit het westen.

Iran

Iran is één van de slachtoffers van deze strategie. In een nieuw boek toont de Amerikaanse historicus Gareth Porter, specialist op het gebied van Amerikaanse veiligheidsvragen aan, dat het verhaal dat de USA en Israël propageren, namelijk over de dreiging door Iran, verzonnen is en een politiek doel dient.

(1.) Porter las vele documenten, interviewde betrokkenen bij onderhandelingen, had inzage in veiligheids rapporten van tientallen jaren.

De gedetailleerde documentatie toont dat de USA al vele jaren aanstuurde op een gespannen positie t.o.v. Iran. Hij vervolgt de houding van de US al vanaf de 80-er jaren tijdens de oorlog tussen Iran en Irak. Maar vooral na de ineenstorting van de Sovjet Unie hebben de CIA, het militair apparaat en de wapenindustrie een nieuwe vijand nodig, om de enorme bedragen te

legitimeren waarmee zijn gesponsord worden. In Israël speelde een soortgelijke situatie. Die nieuwe vijand van USA en Israël wordt het "terrorisme" en het gevaar van wapens voor massavernietiging. De nucleaire dreiging van Iran speelt een centrale rol in dat verhaal. Iran heeft zich echter steeds gehouden aan de regels van het NPV (Non proloferatie Verdrag) van de IAEA, (International Atomic Energy Agency). Het verhaal dat Iran een atoombom wilde bouwen is nooit hard gemaakt. Integendeel, de IAEA, en ook Porter zelf vinden geen enkele aanleiding voor die stelling. Neocons als Dick Cheney en Paul Wolfowitz leidden al in de jaren negentig een campagne om het regime in Iran zwart te maken, en op te roepen tot "regime change". Netanyahu heeft dat verhaal tot een persoonlijke kruistocht gemaakt. In een interview met de Israëlische krant Haaretz gaat Porter hier nader op in.

Hij beschrijft daarin dat Ronald Reagan al in 1983 druk op Duitsland en Frankrijk uitoefende, om te stoppen met uranium levenranties aan Iran, hoewel het gebruik ervan legitiem was in het kader van het NPV. Iran moest daarna zelf uranium gaan verrijken voor zijn reactor. In 2007 verscheen in de USA een veiligheids rapport (NIE – National Intelligence Estimate) dat een ander beeld gaf, namelijk dat Iran de ontwikkeling van de vermeende atoombom had stopgezet. Voor de regering Bush en Israël was dit rapport ongewenst, het zou de militaire opties en investeringen onnodig maken. Er was echter ook daarvóór geen duidelijke aanwijzing dat Iran een atoombom ontwikkelde. Integendeel. Bij zijn inauguratie in oktober 2003 riep Hassan Rouhani, toen de nieuwe president van Iran, de religieuze leiders op om de ontwikkeling van een atoombom als in strijd met de Islam te verklaren.

Gefabriceerde bewijzen

De USA en Israël waren op zoek naar bewijzen voor een programma om een atoombom te ontwikkelen. Porter beschrijft hoe bepaalde stukken die bekend zijn geworden als de "laptop documenten" gefabriceerd waren door de Israëlische geheime dienst. Deze gaf ze aan de Mujahedin-e-Khalq (MEK), een Iraanse oppositionele terreurgroep die nauw samenwerkt met Israël, die ze op hun beurt weer doorspeelde naar de BND, de Duitse geheime dienst. Deze documenten speelden een rol in het propageren van het verhaal. Israël gaf ook in 2008 en 2009 documenten aan de IAEA die moesten aantonen dat Iran een soort testkamers ontwikkelde op hun militaire basis in Parchin, om raketten met atoomkoppen uit te proberen. Ook dat is nooit aangetoond.

Een ander verhaal is de ontwikkeling van een zwaarwater reactor in Arak door Iran, waarin plutonium ontwikkeld zou kunnen worden tbv een atoombom. Maar Iran is overeengekomen dat deze reactor onder toezicht staat en alle plutonium wordt geëxporteerd. De bouw van een reactor om plutonium geschikt te maken voor een bom zou een zeer uitgebreid bouwwerk worden dat veel tijd nodig heeft.

De huidige onderhandelingen met Iran

Ondanks het feit dat er een voorlopige overeenstemming is bereikt, is Porter somber over de kans dat er een definitieve deal wordt bereikt. De reden daarvoor is dat Obama weer met nieuwe eisen komt, o.a. dat Iran bijna alle

19.000 reactoren ontmantelt, wat zou betekenen dat het hele atoomprogramma opgegeven moet worden, hoewel het geheel in overeenstemming is met de regels van de IAEA en het NPV. Wat er gebeurt wanneer er geen deal wordt bereikt is niet te overzien. Iran is nu al zeer verzwakt door de sancties, maar zal zijn energieprogramma niet zomaar opgeven.

Israël en Iran

Israël heeft eigen redenen om Iran onder druk te blijven zetten. Volgens Porter heeft Israël gebruik gemaakt van de positie van de USA, en gehoopt dat die geweld zou gebruiken of "regime change" zou afdwingen. Wanneer er een internationale deal wordt bereikt, valt die optie af.

Aan de andere kant steunt Iran wel Hezbollah in Libanon, die opgericht is na de Israëlische invasie in dat land om een herhaling daarvan te voorkomen. Hezbollah en Israël zijn nog steeds vijanden.

Voor Iran is het volgens Porter nuttig om scherpe woorden te gebruiken tegen Israël om bij de Soeni-moslims respect te houden. Iran is overwegend Shijitisch, en er is grote rivaliteit in het hele Midden-Oosten tussen deze beide stromingen. Die wordt o.a. uitgevochten in Syrië, Irak en Libanon.

Het hele verhaal maakt weer eens duidelijk hoe leugenachtig belangrijke organisaties en belangengroepen in het westen opereren, die politiek en media controleren. Want de verzonnen nucleaire dreiging door Iran is één kant van de medaille. De andere kant is, dat Israël een geschatte 200 atoomkoppen heeft, het NPV niet heeft ondertekent, en weigert iedere informatie daarover te geven. Er waren geen protesten of vragen in de kranten bij het bericht, dat Israël drie atoomonderzeeërs naar de Perzische Golf stuurt om Iran de bespioneren en zo nodig aan te vallen. De onderzeeërs zijn in Duitsland gebouwd en voor een schijntje aan Israël verkocht. (zie eerdere Nieuwsbrieven).

1. Gareth Porter - *Manufactured Crisis: The Untold Story of the Nuclear Scare*" (Just World Books)
2. Interview in de Israëlische krant Haaretz van 31-5-2014

Syrië

De burgeroorlog in Syrië is een humanitaire ramp. Drie jaar geleden protesteerden vele burgers tegen het autoritaire bewind van president Assad. De protesten werden gekidnapped door extreme groepen, die steeds meer vanuit Soenitische landen als Saudi Arabië, Qatar, Turkije, en westerse landen ondersteund werden. De oppositiebeweging in Syrië bleef zwak, de organisatie die Assad bestreed met Syriërs uit het westen heeft geen echte aansluiting binnen de bevolking, en verder zijn er tientallen islamitische strijdgroepen met vaak een internationaal karakter, die ook elkaar bestrijden. In het laatste halfjaar heeft Assad zijn positie versterkt en is ook weer partner voor internationale onderhandelingen geworden. Hij lijkt de enige macht die nog enige controle kan uitoefenen. Onder druk heeft hij ingestemd met de ontmanteling van het arsenaal aan chemische wapens en de

productiecapaciteiten daarvan. De OPCW, de organisatie voor verbod op chemische wapens onder leiding van de Nederlandse Sigrid Kaag, zei in april dat er al 92% van de chemische wapens is venietigd.

In de gebieden die Assad nog beheerst hield hij op 3 juni verkiezingen die hij duidelijk won met 88.7 %. Natuurlijk is het onmogelijk om echte verkiezingen te houden onder zulke omstandigheden, maar hij ontleent er een nieuwe legitimiteit aan. Na zijn overwinning laat Assad vele gevangenen vrij, de eerste 800 al meteen, vele anderen zullen moeten volgen. Er worden in Syrië naar schatting tussen 50.000 en 100.000 mensen gevangen gehouden.

Ondertussen gaat de bloedige strijd door. Miljoenen vluchtelingen verblijven in Turkije, Libanon en Jordanië. Het land dreigt uiteen te vallen langs etnische lijnen, net als Irak, Lybië, Oekraïne. Het lijkt erop dat het nog lang zal duren voordat er enige rust in het land komt. De verwerking van de gruwelijkheden zal zeker een generatie nodig hebben.

Irak

Syrië en Irak komen raken steeds meer in een zelfde oorlog verwickeld. De grenzen tussen de landen zijn makkelijk over te gaan. In Irak zijn dezelfde islamitische strijdgroepen actief. In de tijd dat dit bericht wordt geschreven veroverden met name de ISIL grote delen van Irak, waaronder Faluja, Ramadi en Mosul, de tweede stad van Irak. Vele honderdduizenden mensen zijn ook daar op de vlucht. Ook hebben zij de grootste olie-raffinaderij bij de stad Baidshi veroverd. Premier Maliki, een Shijit, lukte het niet om de eenheid met de soenitische groepen in Irak te bereiken. De USA stuurt nu weer grote hoeveelheden wapens naar de regering in Irak. De wapenhandel floreert in het Midden-Oosten met grote opdrachten uit alle kampen. Immers ook Saoedi Arabië en Qatar kregen massieve militaire steun uit het westen, terwijl dat de landen zijn die de islamitische strijdgroepen ondersteunen in het Midden-Oosten en in Afrika (Mali). Je krijgt zo situaties die op het eerste gezicht onverklaarbaar zijn. Een land als Frankrijk helpt bijvoorbeeld Qatar aan een eigen sateliet, en heeft tegelijk de handen vol in Mali om de o.a. door Qatar gesteunde milities te bestrijden. Blijkbaar is de werkelijke agenda van de westelijke leiders niet transparant, en in ieder geval anders als wat wij in de kranten lezen. Israël krijgt 3.1 miljard dollar jaarlijks voor militaire steun uit de USA. Die hoeft niet via tunneltjes binnen te komen.

Turkije

Ook Turkije raakt steeds meer verwickeld in de oorlogen in zijn buurlanden. Steeds meer ondersteunt het de rebellen in Syrië, hoewel er voorheen een vriendschappelijke band was met Assad. Die steun komt nu als een boomerang terug. De islamitische rebellen in Syrië verbinden zich met die in Irak. Zoals boven beschreven werd de tweede stad van Irak, Mosul ingenomen. Mosul ligt niet ver meer van de Turkse grens. Bij de inname werden tientallen Turkse burgers gegijzeld, vrachtwagenchauffeurs en personeel van het Turkse consulaat. Dat brengt Turkije in een lastig parket, omdat ze zelf de rebellen steunen. Bovendien drijven de veroveringen van de soennitische strijdgroepen de Shijitische premier Maliki en de Koerden naar elkaar toe. Terwijl Turkije de Koerden als een oude vijand zien, die een eigen staat willen met delen van

Turkije daarin.

Turkije kende het afgelopen jaar massale protesten tegen de regering van Erdogan. Tot nu toe kon hij zijn positie handhaven, ook na de lokale verkiezingen in maart die hij met 45% won door met name de steun van het platteland. Erdogan heeft nu zijn derde termijn als premier, en moet daarna stoppen volgens de regels van zijn partij. Hij wil dan in augustus president worden, en is al bezig om de wet zo aan te passen dat de president veel meer macht krijgt.

Ondertussen probeert hij de protesten te onderdrukken door een nieuwe wet op het internet, en verbod van YouTube en Twitter, waar bewijzen werden geplaatst van corruptie. Hierdoor is er een nieuwe spanning met de EU ontstaan.

Onlangs haalde hij wel de band met Iran aan, en vinden er wederzijdse bezoeken plaats.

Europa

Europa heeft Israël altijd ondersteund. Maar de laatste jaren wordt de kritiek steeds luider, met name op de bouw van de nederzettingen die een twee-staten oplossing blokkeren. Zo kwam er een maatregel die steun verbiedt aan bedrijven die betrokken zijn bij projecten op de Westoever. Na de nieuwe aankondiging van bouwprojecten in juni liet de EU doorschemeren dat er nog strengere maatregelen verwacht kunnen worden als Israël daarmee doorgaat.

In Brussel vond in mei een aanslag plaats van een oud-Syrië strijder op een Joods museum, waarbij vier mensen om het leven kwamen. De man kwam uit Frankrijk, waar met name de partij van Le Pen veel stemmen won, die uitgesproken anti-Israël is.

Spanje en Portugal

In Spanje, en aansluitend in Portugal, wordt een wonderlijke nieuwe wet voorbereidt. Deze wet geeft het recht op dubbele nationaliteit aan alle nakomelingen van Joden die in 1492 het land moesten verlaten van koning Ferdinand. In die tijd moesten alle Joden en Islamieten zich tot het Christendom bekeren of het land verlaten. Het ging toen om 300.000 Joden, hun nakomelingen worden geschat op 3.5 miljoen, verspreid over de hele wereld. Zij moeten aantonen dat zij afstammelingen zijn de de toenmalige groep Sephardische Joden. In juni werd de wet door de regering goedgekeurd, het parlement moet er nog over stemmen, maar dat lijkt geen obstakel te zijn.

In Portugal is een zelfde soort wet al door het parlement aangenomen in april. Hier gaat het om (toen) 400.000 Joden die in de 16^e eeuw door de Inquisitie werden gedwongen te converteren of het land te verlaten. Velen vluchtten naar Nederland.

De nieuwe wetten worden gemotiveerd vanuit de gedachte dat hiermee het onrecht van toen erkend wordt en een verzoenend gebaar wordt gemaakt. Dat is een mooie gedachte. Toch zijn er enkele wonderlijke kanten aan deze nieuwe wetten:

- De nieuwe wetten gelden alleen voor de Joden, niet voor de Mohammedanen die indertijd hetzelfde lot ondergingen.
- De betreffende 3.5 miljoen Joden krijgen zo vrije toegang tot gezondheidszorg, onderwijs en uitkeringen in Spanje, en dezelfde rechten als andere EU-burgers, bijvoorbeeld om vrij te reizen in de EU. Dat in Spanje en Portugal die een hoge werkloosheid kennen. Dat zet kwaad bloed.
- Het "recht op terugkeer" dat de Palestijnen in deze tijd in hun eigen land niet hebben, wordt aan Joden toegekend in Spanje. Daarmee wordt aan Joden privileges gegeven die Spaanse burgers zelf niet hebben. Een dubbel paspoort wordt in Spanje nooit toegekend, hooguit soms aan Portugezen.
- De vaststelling wie Jood is roept een nieuw probleem op, waarmee Spanje en Portugal zich in een interne Joodse wespennest hebben gemanoeuvreed. Met name de Joods orthodoxe gemeenschap claimt het speciale recht om dat vast te stellen. Liberalere en hervormde groepen Joden denken daar anders over. Met wie gaan Spanje en Portugal straks in zee?
- De overeenkomst neemt in ieder geval de Israëliische veiligheidsdienst Mossad veel werkt uit handen. Werden aanslagen en spionage activiteiten in de hele wereld vaak met vervalste paspoorten gedaan, met deze regeling worden undercover acties een stuk makkelijker.

Ook hier is de vraag: wat zijn de werkelijke motieven en belangen achter deze beslissingen?